

ROČNÍK

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

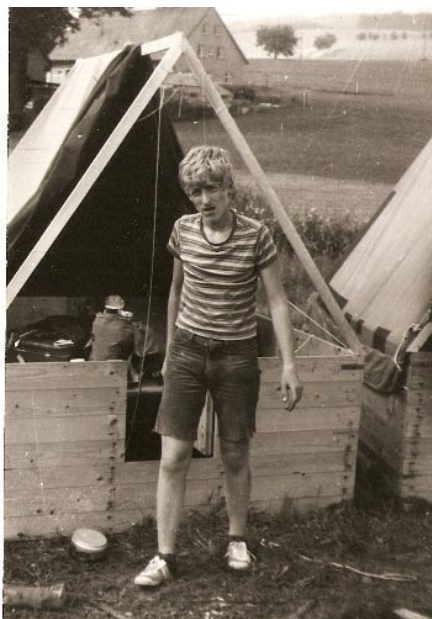

ŘÍJEN 2009/ROČ. 2

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí čtenáři,

dovolte mi začít malou hádankou. Zdalipak poznáte dobrušského skauta na fotografii z let, kdy ještě jezdíval na tábory jako klučina?

Že je to těžké a chcete nápovědu? Dobrá, tak tedy zaprvé: není to (pochopitelně) člen redakční rady a přesto se významnou měrou zasloužil o obsah tohoto čísla, neboť

nám poskytl chybějící reportáž z tábora Meďátek. Zadruhé: ve středisku zastává v současnosti funkci výchovného zpravodaje. A zatřetí: pokud jste ho na fotografii nepoznali vy, tak Efka Pavlová by ho poznala zaručeně...

Ano, jde o jejího (rodného) bratra Jiřího Nováka, známého pod přezdívkou Ifík. Povídali jsme si s ním o jeho skautských začátcích, táborech, funkci výchovného zpravodaje, rodině i práci. Rozhovor včetně dalších fotek jako je tato naleznete na stranách 15 až 17.

Pojďme se podívat, jak jsou na tom v měsíci říjnu ostatní rubriky...

Kromě již avizovaného článku z meďátkovského tábora v Mastech jsme ve Střediskovém dění monitorovali start nové sezóny prakticky u všech oddílů – u některých bohužel jen obrazem, neboť jejich články nedorazily.

Tématem čísla je Táboráková muzika. Na dvou stranách si budete moci přečíst o několika au-

torech, jejichž písně v teple ohňů prakticky zlidověly.

Kytaru s sebou můžete vzít nejen k táboráku, ale určitě i na záda do Kysuckých Beskyd. Právě tam se v tomto čísle vypravil cestovatel Ježour, aby Vám přiblížil tento kout slovenské krajiny. Určitě stojí za navštívení, však posuďte z článku sami.

Užitečnou pomůckou pro všechny staré, nové i staronové členy dobrušského Junáka může být program schůzek v rozbíhající se sezóně. Naleznete v něm samozřejmě také kontakty na vedoucí jednotlivých oddílů.

Více se toho do říjnového čísla již nevešlo, i tak je z toho ale pěkných 19 stran čtení. Věřím, že jen a jen příjemného...

Přeji Vám barevný podzim

Béna

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	14 -	Obrazem
	Obsah Totemu	15 -	Rozhovor s ...
3 -	Téma čísla		... Jiřím Novákem
	- Táboráková muzika	18 -	Uzávěrka, V příštím čísle, Tiráž
5 -	Střediskové dění	19 -	Citát
	- Tábor Meďátek v Mastech		
	- Světlušky		
	- Vlčata		
	- Meďátka		
	- Slunečnice		
	- Mohykáni		
12 -	Tip na výlet		
	- Kysucké Beskydy		
13 -	Pozvánky		

TÉMA ČÍSLO

TÁBORÁKOVÁ MUZIKA

Zkuste se na chvíli přenést (ale nezavírejte oči, ať neztratíte řádku!) na louku v Orlickém Záhvoří, kde se prakticky každoročně konají tábory dobrušských skautů. Je krásná noc, hvězdy jasně svítí a vy se choulíte zimou na lavičce u ohně a čekáte, až se jeho blahodárné teplo dostane až k vám. Ostatní táborníci jsou na tom nejspíš podobně. A tak jediný, kdo nečeká, až se oheň pořádně rozhoří, je táborová kapela, která právě doladila a chystá se zahrát úvodní píseň táborového ohně. Víte přesně, která to bude. Náhle zapomínáte na zimu, cítíte vůni ohně, vnímáte společenství ostatních, nasáváte okolní atmosféru plnými doušky. První tóny již zaznívají...

V zátoce naší

Nepamatuji snad skautský oheň, který by nezačínal právě těmito slovy. Oblíbenou Zátoku, stejně jako další trampské písně má na svědomí kapela Greenhorns (Zelenáci), jejíž počátky se datují již od roku 1965. Tehdy se v Praze rozhodli kamarádi z trampské osady Hejkalů založit kapelu ve stylu Country & Western. Těmi kamarády byli Jan Vyčítal, Josef Šimek a Marko Čermák, k nimž se přidali ještě Jirka Fallada a Petr Bryndač a v říjnu toho roku měla kapela první oficiální vystoupení. Od té doby jí prošlo mnoho muzikantů – například takové osobnosti české country music jako Michal Tučný, Josef Šimek, Tomáš Linka nebo Mírek Hoffmann.

Skupina funguje doposud, i když už samozřejmě v jiném složení, ze zakládajících členů zbyl jen Honza Vyčítal. V jejím současném repertoáru nalezneme stále i písně hrané běžně u našich táboráků. Vždyť který skaut by nevěděl, jak dopadla sedmá kavalérie „Blízko Little Big Hornu“, co všechno se dá říct „Rovnou tady rovnou“ nebo o lásce od pramenů „Červený řeky“.

<http://www.greenhorns.cz/>

Dávám sbohem břehům proklamujm

Kapela Hop Trop je pro mnohé skauty a trampy doslova srdeční záležitostí. Mne nevyjímaje. Pánové Ladislav „Huberták“ Kučera, Jaroslav „Samson“ Lenk a Jaromír „Šroub“ Vondra nejenom zručně ovládají své kytary a kontrabas, ale rovněž své koncerty rádi doplňují osobitými historkami. Přitom trojice usměvavých muzikantů působí ve stejném složení už od vzniku kapely, která v lednu příštího roku oslaví v pražském Karlíně neuvěřitelných 30 let existence. Za tuto dobu stihla nazpívat celou řadu písní, z nichž mnohé doslova zlidověly. Kromě nejznámějších „Tři křížů“ si u táboráku díky skupině Hop Trop můžeme zazpívat například písně „Amazonka“, „Říkal mi brácho“, „Chvilé“, „Kláda“ nebo „Sotva se narodíš“.

<http://www.hoptrop.cz/>

Ráno mě probouzí tma

Mohl bych začít písní „Ahoj slunko“, po chvíli jmenování být někde u „Mikimauze“ a po pěkných pár minutách skončit se „Zítra ráno v pět“. Je skoro až neuvěřitelné, kolik písní od našich ohňů může spojit jedno jediné jméno. Totiž jméno Jarka Nohavici. Známý ostravský písničkář je až neuvěřitelně tvůrčí člověk, na jeho internetových stránkách najdete kromě písniček také prózu, básně či dramata. Texty vybraných písní jsou zde navíc přeloženy do několika jazyků. Tak schválně, poznáte například, z jaké populární písně hrané často u našich táboráků je následující úryvek?

Z Cieszyna co kwadrans pociągi
ruszają w świat

Nie spałem od wczoraj i dziś nie
będę się kładł

Medard - mój patron - postukał
się w czoło i zbladł,

Lecz - dokąd się śpiewa - jeszcze
się żyje i trwa

Pokud polštině dvakrát neholdujete,
tak ještě anglická verze...

From Teshin quarterly each hour
trains drive away

Yesterday no sleep and not a chance
to rest today

Saint Medard, my patron, tells me
upstairs something's wrong

But life's worth living if it can be
put in song

Ačkoliv čeština je samozřejmě ze všech řečí ta nekrásnější, osobně si myslím, že naši táboroví muzikanti by měli mít několik podobných textů na svých cestách s kytarou do ciziny vždy s sebou...

<http://www.nohavica.cz/>

Sedím na kolejích, které nikam nevedou

Nejen píseň „Jdem zpátky do lesů“, jejíž úryvek jsem si vybral do nadpisu, je spojována jak s našimi táboráky, tak se skupinou Žalman & Spol. Známá je v podání této skupiny rovněž často hraná ukolébavka „Ho Ho Watanay“, píseň „Kdyby tady byla taková panenka“ nebo skutečné skvosty tramské muziky „Ráno v trávě“ a „Ráno bylo stejné“. Jak už její název napovídá, kapela je neodmyslitelně spjata se jménem Pavla „Žalmana“ Ohonky, kolem něhož se vystřídala řada muzikantů. Za neoficiální rok založení skupiny je považován rok 1982, od roku 1997 skupina hraje ve složení Pavel Ohonka, Jindřiška Petráková, Jan Brož a Petr Novotný.

<http://www.zalman.cz/>

Peklo byl ráj, když hořela stáj

Skupinu Kamelot jsem si mohl poslechnout před pár lety na dobrušském náměstí v rámci Svatováclavských slavností. Během jejího vystoupení nechyběly ani písně hrané u našich táboráku jako například „Zachraňte koně“, „Zrození hvězd“ nebo usměvavé „Honolulu“. Stejně jako předchozí zmíněná skupina, také brněnský Kamelot vznikl v roce 1982. Kapelníkem je již od doby vzniku Roman Horký, spolu s ním tvoří současnou sestavu Viktor Porkristl, Pavel Plch a Jiří Meisner.

<http://www.kamelot-brno.cz/>

Táboráková moderna

Kdepak, ani natolik přírodní věci, jakými byly odpradávná táboráky, se neubránily vlivu moderní muziky. Proto dnes již není problém slyšet od táboráků písně známé spíše z přeplněných koncertů. Mladá generace nadšeně po jedné z Nohavicových sentimentálních balad navazuje Kabáty, případně Divokým Billem, ti starší si nemůžou vzpomenout, že by onu píseň kdy slyšeli, kroutí hlavou nad textem a nechápou, proč kytarista do té kytary tak „řeže“. Najdou se samozřejmě jak zastánci, tak odpůrci pronikání novodobých hitů k táborákům. Záleží samozřejmě také na situaci a slavnostnosti

ohně. Faktem však je, že nesmrtnost v článku zmíněných písní může být během pár let značně relativní pojem. Věřme, že tomu tak nebude...

Skautští „páni muzikanti“

Nelze samozřejmě nepoděkovat všem, kdo se kdy vystřídali u hudebních nástrojů během táboráků i netáborových ohňů. To jim křehly prsty na ruku, když se spousta z nás styděla zpívat. To jejich kytary a hlasy neúnavně plnily všechna přání na další písničku. To oni chodili spát jako poslední, když už nebylo pro koho hrát. Není v mých silách je tu všechny vyjmenovat a ani to není třeba, vždyť je sami znáte. Snad je jim naše tradiční „UMÍ!!!“ dostatečnou odměnou...

Závěr

Měl bych se teď možná cítit částečně provinile, že jsem povídání o písních od našich ohňů a jejich autorech odbyl takto stručně. Vždyť kdo ví, jestli jsem vůbec zmínil Vaši oblíbenou kapelu, jestli jsem náhodou neopomenul ty největší klasiky táborákové muziky. Pokud se tak stalo, nezlobte se, prosím, na mě. Raději si přijďte někdy sami zazpívat na některý z našich skautských ohňů...

Béna

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ TÁBOR MEĐÁTEK V MASTECH

Meďátka na Mastech 2009, aneb jak bylo v harému

Vážený čtenář je jistě zděšen, kde se berou tato slova v souvislosti s nejmladším potěrem našeho střediska. Uvádím vše na pravou míru: ten harém je míněn obrazně a to pouze v souvislosti s letošním „vedoucovským“ sborem. No, to jsem tomu moc nepomohl, že? Teď si budou všichni myslet, jak to na těch táborech po večerech vypadá. Tak pokus druhý: Jde jen a jen o pocit autora této reportáže, který se ocitl (a rád) v zajetí ženštin při vedení tábora našich Meďátek. Jak to tedy bylo?

V týdnu před zahajovací nedělí (12. 7.) se nám podařilo i přes nepřízeň počasí vysekat okolí farní chalupy v Mastech pro stany a hřiště. V sobotu jsme postavili tábor, tj. tři pětimetrové elipsoidy, šišoidy a kdovíco ještě. No, byl to docela rébus. K tomu jsme přidali latrítku,

hřiště a mycí koutek. Meďata tak okusila táborovou atmosféru, ale pro všechny případy, chalupa byla za zády. V chalupě měly také podle našich předtáborových představ spát ty nejmenší děti a ve stanech jen otrlejší. Všechno bylo samozřejmě jinak. Postupně jsme v neděli dali všem vybrat, chalupa pak zela prázdnotou a ve stanech se přidávaly postele.

Tak mohl začít tábor, který byl letos programově ve znamení zvířátek. Nás jako vedoucovský sbor někdy spíše napadalo, že to bylo ve znamení zvěře. Samozřejmě míněno v dobrém smyslu slova. Jeden holčičí a dva klučičí stany byly totiž každé ráno (a často i celý den a několikrát) jako po výbuchu bomby. Z toho pramenila klasika ranních a večerních nástupů: „Já nemůžu najít šátek, někdo mi vzal turbánek, mě se ztratilo tričko“ atd. Byl to prostě občas nápor. Ale to hlavní, tedy prožít si pro někoho i první „opravdický“ skautský tábor, se

snad splnilo všem těm malým svištům. V zajetí her, skvělého počasí a vynikající kuchyně totiž zapomněli na vše i notoričtí stejskalové a fňukálci. Jak se komu tábor líbil, to se zeptejte účastníků na schůzkách a při střediskových akcích. Já už přidávám jen pár fotek pro dokreslení atmosféry a upřímnou děkovačku. Ta patří v první řadě Ivě, naší obětavé hlavní vedoucí. Samozřejmě další díky zvolávám slavné chalupní kuchyni, tj. Daně a Lídě. Pak je tu neúnavný vedoucovský sbor: Kučka, Kamča, Hanka a Bambule a ke všemu odhodlaný chirurg Katka. Jsem rád, že nás nenechali ve štychu se stavbou, bouráním a složitějšími hrami (např. teroristický únos dvou vedoucích) také přátelé a současní a bývalí činovníci a táborníci dobrošského střediska. Díky všem a hurá do nového skautského roku, který bude, alespoň doufám, zakončen opět povedeným táborem našich Meďátek.

Zapsal při plném vědomí

Ifik

ODDÍL SVĚTLUŠEK

4. 9. 2009

Tak jsme se zase šťastně sešly v novém školním roce, tentokrát v až neuvěřitelném počtu dvacetí světlušek!! – Některé přišly i o hodinu dřív, jak se těšily! :-) Nejprve jsme se seznámily, protože se objevily nové tváře – Ela, Šája, Hruška, pak jsme se jaly prozkoumávat klubovny a jejich okolí, takže všechny už určitě víme, co je to „to“ R&R a kde mají klubovnu :-) a také to, že si skauti podávají levou ruku a říkají si „nazdar“:-)

Zahráli jsme se u štafet jako Tučňáci a Delfíni a hledaly jsme do dvojic pohádkové postavy. Motýl Emanuel hledal svoji Makovou panenku, Bob zase Bobka, aby měl s kým bydlet ve svém klobouku. Ve vytvořených dvojicích jsme se pak vydaly do ulic Dobrušky podívat se na fotky na nástěnce, na kterých je vidět, co jsme během loňského roku pěkného zažily. Zpět jsme to vzaly ještě přes náměstí, kde mají nástěnku skauti a skautky. Tak snad teď už trefíme tam, kam potřebujeme. I kdyby to mělo být jen WC:-)

11. 9. 2009

Dnes se k nám připojila Čga a Pešovka a tři nové světlušky – Bára z Nového Města a Zuzka s Kátou K. z Nového Hrádku. Holčičky měly najít zapečetěné papírky (no ještěže jsme je zapečetily:-D), které směly otevřít až na daných místech při cestě na Novohrajdě (např. škola, benzínka). – Ne dřív, už to nás stálo hodně úsilí!! Z těchto tuším pěti indicií měly uhodnout, „co je to smraďoch“. Nakonec s menší nápovědou zjistily, že roli smraďocha na sebe vzal malý zelený míček. „Kdo ho měl, u toho smrděl.“ Pozitivní bylo, že „za Smraďoškou“ (tzn. světluškou, která držela míček) nesměl jít nikdo další, takže se chůze celkem zrychlila. :-) Nesmělo se ale utíkat, ani vybočovat z cesty,

ani couvat!

Tak jsme dorazily na Novohrajdě. Tam jsme našly mrtvého slepýše (pocitly byly rozporuplné: óóó, fůůůj, blééé, jééé :-D), vadnoucí ocúny a také jsme si zahrály akční štafetovou hru s pexesem. Holky fandily a povzbuzovaly seč mohly!:-) Protože se však čas schůzky krátil, zahrály jsme si ještě Hu-tu-tu, kde se opět ukázal týmový duch světlušek – fotbalisti hadr:-) Babočky i Lišky se držely za ramena, hlavy dohromady a špekulovaly, jakou taktiku použít, aby vyhrály!

Cesta zpět byla o dost rychlejší. Autobus na Hrádek totiž nečeká. Smraďoch tedy smrděl ještě více než kdy jindy a my jsme utíkaly, abychom se stihly zavčas vrátit:-)

18. 9. 2009

Počasí nám opět přálo. Po vyřízení nezbytných organizačních záležitostí (kontrola KPZ, rozdělení přihlášek) jsme se po šípkách vypravily podívat na Trojici. Cestou jsme našly pětici úkolů – už víme, jaké telefonní číslo mají hasiči i kam se dovoláme, když vytočíme 112.

Na Trojici jsme si daly závod – honily jsme prchající Šárku a Kokina nám to startovala:-) Nejrychlejší byla Markétka. Nahoře jsme rozbalily pastelky a přišla slavnostní chvíle – odhalení celoroční hry tzv. Stonožky. Holky dostaly A3, pastelky, fixy a na papír měly nakreslit stonožku s 50 články. Kolem ní to měly hezky vyzdobit a taky si ji pojmenovat – každá družinka kreslila svou. Lišky tak odteď mají svou Píďalku a Babočky svou Belinku. Obě jsou moc krásné, ofoukané foukacími fixkami a za každou vyhranou soutěž dostane každá družinka barevnou botičku a může si vybarvit jeden článek. Cílem je obout stonožku, aby se mohla vydat do světa. Bez bot by si totiž brzo ošoupala svoje nožky, takže by ji bolely a daleko by

nedošla, čímž by se samozřejmě ochudila o mnohé zážitky!:-) Za úkoly splněné v šípkované získaly družinky překvapivě shodný počet bodů, takže každé stonožce se mohla nalepit jedna botka:-)

25. 9. 2009

Káťa K. z Hrádku dneska přišla první, takže si také jako první mohla prohlédnout knížečku s odborkami a vybrat si, jakou by chtěla splnit:-). Více příště:-) Sešly jsme se každopádně opět v hojném počtu, tentokrát i s Haničkou od skautek, která se přišla na světlušky podívat. Třídily jsme odpad. :-) – Teda ne, že bychom bufetily!:-D Holky ovšem dostaly kontejnery – „barevné krabice“ černou, modrou, žlutou a zelenou a sbíraly odpad (napsaný na papírkách), který posléze třídily. Některé věci ovšem nepatřily do žádného kontejneru, takže pomocí otázek a odpovědí typu:

„A Skotíku, co je to ten alobal?“

„No to je vlastně takovej tenkej hliník.“

„Hmm... a co je to ten hliník?“ :-D

... jsme se dozvěděly, že kromě kontejnerů můžeme mít na zahrádce kompost, že existují sběrné dvory, kam můžeme suroviny odvést a také „co to je ta charita“. Na závěr jsme si zahrály veselou hru s názvem Evoluce aneb Klárčino „Kámen, nůžky, papír teď, ať si muška prdne hned!“:-D . Buňka kuli kuli se vyvinula v pípající kuřátko mávající v podřepu křídélky, to zase v dinosaura s velkou tlamou, dinosaur v hu-hu skákající opici a opice v člověka. Byla to krása, když za Vámi s radostí běhaly: „Já jsem člověk! Já jsem člověk!“:-)

Tak uvidíme, co přinese následující měsíc a jestli jim to nadšením („v lidí“) vydrží:-P

ODDÍL VLČAT

ODDÍL MĚDÁTEK

ODDÍL SKAUTEK

Přišlo září, s ním pro většínu z nás škola a také tedy další „skautský rok“... Letos jsme se rozhodly částečně vybočit z již dlouholeté tradice, a tak jsme se sice poprvé sešly v krojích, ale nikoliv první pátek v měsíci jako většina oddílů, ale až 7. září, tedy v pondělí. Nejprve jsme šly na hřiště za školu Fr. Kupky, kde si holky zahrály hru na rozřazení do skupin, ve kterých budou letos soupeřit ve hře celoroční, tentokrát na téma mafie. A tak vznikla banda Mufiánků (skládající se z Káti, Danči, Čity, Máji, Viky, Kamči a Lucky) a Ssobů (Papája, Maruška, Mirka, Míša, Zuzka a Verča). Potom jsme pokračovaly do Provozského údolí, kde Bára přečetla krátký příběh na zamyšlení, přivítaly jsme Kamču, která k nám letos přišla ještě s Luckou a Verčou (ty se však první schůzky nemohly kvůli nauce zúčastnit) od mladších světlušek. Času nebylo nazbyt, a tak jsme se vydaly zpátky do klubovny, kde jsme zakončily naši první družinovku.

O týden později holky obdržely zprávu od „bosse“, který chtěl zjistit, jak se dokážou orientovat ve městě, a tak se holky trochu

prošly. Na každé adrese našly část zprávy a na konci čekal každou družinu plánec se sklady, které od něj dostaly, aby si měly kam schovávat své odměny, které nebudou ve formě peněz, jak byste možná očekávali, ale mědi, stříbra či zlata - každý kov samozřejmě s jinou hodnotou. Holkám tedy byla na této družinovce trochu víc objasněna celoroční hra... a víc se toho vlastně ani moc nestihlo:-)

21. září na poslední schůzce měsíce, jelikož 28. září byl státní svátek čili družinovka nebyla, jsme využily ještě stále hezkého počasí a vydaly se na „Novohrajd“, kde byl aspoň trochu chládek. Tam se holky rozdělily na dvě skupiny a každá z nich se rozmístila po louce. První dvojice, která stála u mě na začátku louky, měla pantomimicky předvádět zvíře či povolání, které jsem jim řekla. Kousek od nich byla dvojice, která měla uhodnout, co předvádějí. Když už měly nějaký tip, šly ho říct další osobě, která stála oproti a měla za úkol danou věc nakreslit. Na konci louky stála poslední členka družiny, ke které se dostal pouze papír s obrázkem - ta měla tedy napsat, co si myslí, že to je. Po

této hře, kterou holky vydržely hrát déle, než jsem čekala, jsme se pomalu vydaly zpět do klubovny a jelikož nebylo už moc času, zahrály jsme si jen drobné hry jako například plácanou, hru s mincí apod.

Na závěr jen dodám, že letos vedeme (tím myslím mě, Týnu a Báru) třináct Slunečnic + Vendy, která však bohužel nemůže kvůli špatným autobusovým spojům chodit na družinovky s námi. Podle posledních zpráv, které mám, snad ale bude pomáhat při vedení světlušek, které mají schůzky v pátek. Snad i nás ale alespoň někdy navštíví...

To je tedy o měsíci září asi vše, v příštím čísle se dozvíte, co holky čekalo v říjnu a kam se vydaly na svou první výpravu, která je čeká již 10.10. ...

Za oddíl Slunečnic s pozdravem

Kamča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Sezónu 2009/2010 zahájil kmen Mohykánu v trochu větším počtu, než tomu bylo v předcházejícím roce. K původním devíti členům přibyli čtyři od vlčat, celkem nás je tedy třináct. Naopak počet vedoucích se zmenšil ze tří na pouhé dva (opustil nás Weyr, který odteď vede vlčata). Rovněž čas schůzky se změnil. Nyní začínáme každý pátek o půl páté.

První schůzku jsme pojali tradičně ve sportovním duchu. Jelikož jsme chtěli využít posledních hezkých dnů léta, vydali jsme se za gymnázium zahrát si fotbal a basketbal. Rozdělili jsme se na dva týmy, které mimočodem budou celý rok soupeřit, a začali jsme hrát. Jelikož jsme na sebe nebyli moc zvyklí, hra se po chvíli stala zejména pro mladší členy poněkud drsnou. To nám ale nezabránilo, abychom v poločase prohodili strany. Hrál se tedy dál. Nakonec nás ale fotbal přeci jenom unavil, a tak jsme se přesunuli z trávy na asfalt a fotbalový míč vyměnili za ten basketbalový. Basket nám šel taky dobře, kluci se snažili,

jenom občas remcali, že jsou vedoucí moc vysocí a berou jim míč. Kdo vyhrál, to vám nemůžu prozradit, ale určitě to byl jeden ze dvou týmů.

Následující schůzku jsme se šli podívat do přírody, a to do „našeho“ známého Provozského údolí. Po cestě jsme si zahráli na louce tzv. Mrazíka (pro oldschool skauty nebo pro ty co nevědí, je to Podlejská baba). Ze začátku byli kluci dost pasivní, ale když jim MM s Tinkem ukázali, „jak se to hraje“, docela se to rozběhlo. Po pár výměnách jsme pokračovali na louku u Domašína, kde jsme potkali vlčata a tam jsme klukům odvysílali morseovkou úkol. Ten zněl: Nasbírejte každý 5 listů různých stromů a přineste mi je ukázat. Po namáhavém vyluštění, sběru listů a hodnocení jsme si dali závod v běhu pozadu na začátek údolí. Bohužel někteří podváděli, a tak je čekala zasloužená odměna v podobě uklízení klubovny.

Schůzka konaná 18.9. byla poněkud hektická. Jednak to byla

první schůzka, na které jsme se sešli o půl páté, jednak chyběl Tínek a jednak se náš celkový počet zvedl o jednoho člena. Tedy málem o dva členy, ale druhý kluk neměl požadovaný věk a k vlčatům se mu chodit nechtělo. Ale nevím, jak to s ním nakonec dopadlo. Zhruba v 17:00 jsme teprve odcházeli od klubovny směrem k garáži, kde jsme si zahráli Talismany. První hra byla na tři životy, ale klukům se to nelíbilo, a tak po výměně stran a inovaci jednoho týmu jsme dali počet životů neomezen. To bylo bohužel vše, co jsme za schůzku stihli.

Další schůzku chyběl MM, a tak se Tínek s oddílem vydali hrát softball. Bohužel cesta na hřiště je dlouhá a začíná se stmívat už celkem brzy, a tak jediné, co se stihlo zahrát, byl pouze softball. Přeci jenom posunutí termínu schůzek není v podzimních a v zimních měsících nic pěkného.

TIP NA VÝLET

KYSUCKÉ BESKYDY

Tenhle kout Slovenska bychom na mapě našli vlevo a nahoře – je to tedy pro nás vlastně nejbližší slovenský region. Hřeben Beskyd zde kopíruje hranici s Polskem, na západě navazuje na Beskydy Moravskoslezské a na východě na Beskydy Oravské.

Nevrlý píše o Kysucích jako o chudém a zbožném kraji. A to platí i doposud, i když se i zde původní kultura rozměňuje do plytkosti jako jinde a folklór žije snad už jen díky skanzenům. Nicméně lidé jsou zde o poznání družnější a více pohostinní než u nás. Zbožnost žije na poutních místech (například u Oščadnice) takovým tím polsko-slovenským barevným způsobem s kyticemi umělých květin...

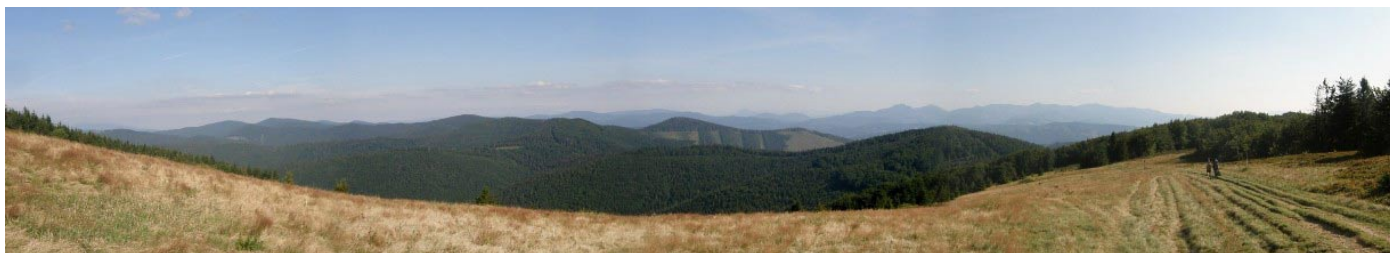
Neměli byste vynechat nejvyšší vrchol – Velkou Raču. I když je dnes masiv hory poset sjezdovkami, v létě si vychutnáte výstup s množstvím borůvek a krásnými rozhledy na Malou Fatru, Oravu i Roháče. Z Rači se táhne hřeben hor dále na východ až na oravskou Babí horu. Stanovat v sedlech na hřebeni není problém – je to místo přímo ideální pro tulácké duše, které se netouží prodírat davy turistů...

Pokud se ocitnete na východní hranici Kysuckého regionu, nezapomeňte navštívit skanzen ve Vychylovce, neboli Muzeum kysucké dědiny. Roubené chalupy byly do skanzenu převezeny hlavně ze dvou vesnic ve vedlejším údolí, které byly vysídleny kvůli vodní nádrži Nová Bystrica. Kromě mnoha nádherných staveb, kde se třeba natáčel známý film Želary, tu najdete i unikátní úzkorozchodnou železnici, která tu na několikakilometrovém úseku vozí turisty. Celková délka

Kysucko - oravské lesní železnice činila 110 km, na úseku z Kysuc na Oravu překonávala téměř třístametrové převýšení pomocí systému úvratí. Jestli vyjdou plány místních nadšenců a hraniční úsek mezi Kysucemi a Oravou bude zprovozněn pro turisty, pak bych vám návštěvu vřele doporučoval. To bych se i já rád vrátil do kraje kysuckého, kraje zbožného a chudého.

Ježour

POZVÁNKY

PRO NOVÉ ČLENY TERMÍNY SCHŮZEK 2009/2010 - DĚTI

věk	Oddíl	kdy	Další informace poskytnete
4 – 7 let (chlapci i dívky)	Med'átka	Úterý 16:30 – 18:00	Vedoucí oddílu Ivana Oláhová, tel. 732 672 574
7 – 11 (chlapci)	Vlčata I. (spíš ti mladší) Vlčata II. (spíše ti starší)	Středa 16:00-18:00 Pátek 15:00-17:00	ved. RNDr.V.Pavel, tel.603527193 nebo Vlasta Jelen, tel.603919762 nebo ved. RNDr.V.Pavel, tel.603527193 nebo Ondra Koláčný,tel.739 734 749
7 – 11 (děvčata)	Světlušky I.	Pátek 15:45 – 17:45	ved. Lenka Slavíková, tel.775923983 nebo Šárka Šteflová, tel. 723253422
11-15 (chlapci)	<i>Mohykáni</i>	<i>Pátek 16:00-18:00</i>	ved. Jiří Martinek, tel. 721 646 693 nebo Petr Lukášek, tel.739770570
11-15 (děvčata)	<i>Slunečnice</i>	<i>Pondělí 16:00 – 18:00</i>	ved. Kristýna Poláčková, tel.728848623 nebo Hanča Benešová, tel. 737140514

Hodiny a časy mohou být upraveny podle zájmu, roční doby a prostorových možností

Vyberte si podle věku nejvhodnější termín - rádi vás přivítáme

v Domašinské ulici na prohlídce našich kluboven, nově rekonstruovaných s přispěním Královéhradeckého kraje, Ministerstva školství/junáckého ústředí a dalších sponzorů. Jakékoliv informace Vám rádi poskytnou vedoucí oddílů/družin výše uvedení, nebo zástupce vedoucího střediska RNDr.Václav Pavel Ph.D., tel. 603 527 193, případně i vedoucí střediska Ing. Petr Poláček, tel. 602 403 669.

OBRÁZEM

SECESNÍ VILKA Č.P. 512 V NOVÉM KABÁTĚ

V RÁMCI SVATOVÁCLAVSKÝCH SLAVNOSTÍ BYL SLAVNOSTNĚ PŘEDÁN FARNÍ CHARITĚ INVALIDNÍ VOZÍK, POŘÍZENÝ Z VÝTĚŽKU PRVOMÁJOVÝCH OSLAV. O BENEFIČNÍ AKCI NAZVANOU „DOBRUŠŤÁCI SOBĚ“ SE KROMĚ SKAUTŮ ZASLOUŽILA JEŠTĚ VALANKA.

ROZHOVOR S ...

JIŘÍM NOVÁKEM

1/ Jak ses dostal ke skautingu a kolik Ti tenkrát bylo?

Ke skautingu jako takovému jsem se dostal až po změně režimu, tj. po roce 1989, kdy mi bylo 18. Byl jsem v partě, která byla u obnovy fungování Junáka v Dobrušce. Společně se svými vrstevníky, ale i staršími a mladšími jsme se „za běhu“ připravovali na skautský slib a vzápětí na pomoc při vedení nově se tvořících oddílů (čekaťelky, vůdcovky). S úsměvem vzpomínám na plnění „tělovědy“ na vůdcovkách, kde jsem byl ve skupině s Meddym. Když už zmiňuji našeho střediskového „otce obnovitele“ Meddyho, musím říci, že on způsobil, že jsem vlastně byl skautingu nablízku i v dětství. Bylo nás v Dobrušce takových více a to podle mne ulehčilo i porevoluční obnovu střediska. Meddy a někteří další si totiž po posledním zákazu skautingu v 70. letech nemohli pomoci a nepřestali dalším generacím předávat skautské myšlenky. Nešlo to samozřejmě oficiálně a muselo to být pod hlavičkou pionýra. Činnost se také kromě několika oddílů soustředila hlavně na tábory, které se konaly v nádherném prostředí Broumovských stěn. Se svou sestrou (rodnou) Efku jsme od první třídy (Efka už před první) strávili každý rok 2 až 3 týdny na těchto táborech na Hlavňově, kde mohl, i když pouze jako hospodář, působit i Meddy. Postupně od něho přebral štafetu Petr Poláček a i my jsme získávali první zkušenosti ve vedení táborů. Myslím, že náš příběh je velice podobný příběhu mnoha současných i bývalých dobroušských činovníků a přátel střediska.

2/ Kdo byl Tvůj první skautský vůdce a jak početný byl tenkrát váš oddíl?

Jak už jsem zmínil, u skautu jsem začal působit až na prahu dospělosti. Za svého prvního vůdce (a hlavně výborného učitele) kromě již zmíněných Meddyho a Petra považuji tedy Ořana (Otu Hemera), se kterým jsem několik let vedl znovuobnovený druhý dobroušský oddíl skautů – Dakotů. Byl nevyčerpatelnou studnicí nápadů a inspirace pro činnost našeho početného oddílu. Dnes je to náš sen, ale tenkrát v 90. letech jsme v pohodě v Dobrušce naplnili dva oddíly s fungujícími družinami. Kolik nás tenkrát bylo si prohlédněte na fotkách na schodišti k velké klubovně. Oddíl bohužel zamrzl odchodem Ořana (dodnes doufám, že ne trvalým) od aktivní činnosti a mým na vysokou. V neposlední řadě bylo důvodem i postupné odcházení stárnoucích členů. Dakoty se snažím alespoň „oživit“ tím, že jsem po někdejší družině druhého oddílu nazval Tygry starší družinku (školáci) v Medětech.

3/ Vzpomínáš si na svůj první tábor? Kde se konal a co zajímavého Ti z něj utkvělo v paměti?

Už jsem řekl, že můj první tábor nebyl pod hlavičkou skauta a konal se v roce 1979 v Hlavňově neboli „na Sucháči“. Bydleli jsme s Efku v podsadačkách a měli plno zážitků hlavně z her ve skalách, které byly v té době ještě plně schované v lesích. První skautský tábor jsem absolvoval už jako vedoucí na Orlickém Záhvoří a pamatuji si hlavně hodně srandy a pohody. Dost jsme také trápili naše sestry, které měly svůj tábor „za lesem“, tj. za dnešní oplocenkou.

4/ Co tě na skautování nejvíc bavilo a baví?

Nejvíce mě baví a snažím se to předávat i dále, že vlastností skauta je kromě jiného schopnost se o sebe postarat ať už v přírodě („divočině“), ale i v normálním životě. Dnes tohle, myslím, hodně lidem chybí a stále čekají, co jim kdo „předhodí“ – zábavu, jistoty atd. Takoví lidé jsou pak snadno ovlivnitelní a rádi naslouchají řečem o snadném životě. Kdo se umí postarat v první řadě o sebe (což skaut dokáže), může pak lehce pomáhat i ostatním, když se jim nedaří. Myslím si, že proto také skauti byli vždy nepohodlní všem autoritářským režimům, které naopak potřebují lidi ustrašené a nesamostatné.

5/ Známe Tě pod přezdívkou Ifik, jak vznikla?

Moje přezdívka vznikla na táboře v Hlavňově a může za ni dlouholetý kamarád Láďa Kubec, kterému nešlo moc vyslovovat „ř“, a tak se z Jiříka za vydatné pomoci dalších dobrovolných komolitelů stal Ifik.

Ještě současná poznámka o mé přezdínce. Říša se mne usilovně snažil letos na táboře přejmenovat na Ivíka. Zřejmě podle Ivy hlavní vedoucí. Radši ale zůstanu u osvědčeného Ifa.

6/ Jaký je Tvůj nejsilnější skautský zážitek?

Zážitků mám hodně a nemohu se rozhodnout, který byl nejsilnější. Někdy mi ke skautskému zážitku, na který dlouho vzpomínám, stačí spokojené děti odcházející ze schůzky, tábora nebo jiné střediskové akce.

7/ Možná ne všichni vědí, že Efka je Tvoje sestra. Byli jste spolu někdy na stejném táboře? Jaký jste mezi sebou měli vztah coby sourozenci?

O své sestře rodné Efce už jsem se zmiňoval. Spolu jsme jezdili na první tábory na Hlavňov. V dalších letech jsme se rozdělili a Efka jezdila na první turnus. To se jí asi vyplatilo, protože tam jezdil i Vašek. U skautských táborů jsme se sešli několikrát na Záhoří jako vedoucí. Rodičové nás vedli myslím správným směrem a tak nezapřeme podobné životní názory. Jinak jsme se také trápili a mlátili jako asi všichni sourozenci. Nikdy to ale nebylo příliš drsné. Jsme rádi, že se máme..

8/ Nyní máš ve středisku funkci výchovného zpravodaje. Co všechno se za touto rolí skrývá?

K funkci jsem přišel jako slepý k houslím. Beru to ale jako možnost, jak pomoci středisku při své vytíženosti. Funkci oživil Petr hlavně z důvodů, které znáte. Na středisku vznikla generační mezera mezi staršími vůdci a odrůstajícími rovery, kteří neměli kvalifikaci vést oddíly a tábory. I když jsme s tím už pohnuli – letos máme 11 nových čekatelů a 1 vůdkyni – ještě máme co dohánět. Když se to podaří dotáhnout a do budoucna zautomatizovat a hlavně, když nově kvalifikovaní čekatelé a vůdci budou pracovat u oddílů a na táborech, bude mise výchovného zpravodaje splněna. A co funkce obnáší? Přesvědčovat Vás, že má cenu se vzdělávat a mít na to „glejt“, abyste mohli vést oddíly a tábory.

NA ZÁHOŘÍ V 90. LETECH

S MANŽELKOU KAČENKOU

9/ Letos jsi vůdcoval na meďátkovském táboře, byl jsi se vším spokojený? Pojedeš za rok znovu?

Svoje dojmy z Mastů jsem uvedl v kratičké reportáži. Vše snad bylo OK. Pokud mi pracovní a mimopracovní povinnosti dovolí, pojedu snad pomoci znovu.

10/ Pověz nám také něco o své práci, baví Tě?

Od malička mne to táhlo k lesu. Jeden z dědů byl hajný a táta je myslivec. Sám jsem začal s myslivostí od dětství. Po gymplu to byla snadná volba na lesnickou fakultu MZLU v Brně. Po promociích a roční přestávce na vojně jsem nastoupil do Výzkumné stanice v Opočně, která je součástí Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti. Naše zaměření je na obor pěstování lesa. Část naší práce je aplikovaný výzkum, tj. experimentální řešení současných problémů v lesích. Dále jsme k dispozici všem vlastníkům lesa se svou poradenskou činností. Snažíme se také ukázat

S EFKOU NA TÁBOŘE R. 1979

veřejnosti, že lesníci nejsou jen „dřevožrouti“ a „káceči“, jak je prezentováno v médiích. Důležitá je i osvěta u mladé generace o tom, jak les roste, proč se pěstuje a jaký přináší užitek.

Máme celorepublikovou působnost a často jezdíme i do zahraničí. To že mne práce baví je asi vidět z toho, že v uvedené firmě už krouším 14. rok.

11/ Máš syna Tonda, který také chodí do skautu. Poznáváš se v něm, nebo je spíš po mamince?

Vypadá to, že Tonda nějaké geny ode mne zdědil. Samozřejmě taky od maminky. Snad si vzal od nás obou jen ty lepší stránky. Nejvíc mě těší, že je Tonda ve skautu čím dál víc samostatnější a nedrží se už za tátovu sukni.

12/ Co rád děláš ve volném čase?

Volný čas, co je to? Kromě rodiny, práce a skauta se věnuji ještě myslivosti. Teď ještě stavíme domek, protože v 1+1 to fakt už nějak nešlo. Takže volného času je pomálu. Když se přece jenom něco najde, přečtu nějakou knížku nebo kouknu na film.

13/ Co plánuješ dělat v následující sezóně v rámci dobrušského Junáka?

Tahle otázka silně souvisí s předchozí. V minulých letech jsem se snažil pomáhat s májovými slavnostmi apod. Pak jsem i díky Tondovi přidal pomoc u Meďátek a toho slavného zpravodaje. Obávám se, že víc toho nebude.

SE SYNEM TONÍKEM

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 25.10. 2009

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

ZAČÁTKEM LISTOPADU

- reportáž z Podzimního ohně
- články z říjnové činnosti jednotlivých oddílů
- téma čísla laděné tentokrát ryze skautsky
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Beneš, Hana Benešová, Jan Friede, Petr Lukášek, Jiří Novák, Lenka Slavíková

FOTOGRAFIE:

Petr Beneš, Jan Friede, Jiří Novák, Petr Poláček, Lenka Slavíková, ...

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Petr Beneš

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Pavčina Čiháčková

**Pro člověka, který neví,
do kterého přístavu směřuje,
není žádný vítr dobrý.**

Seneca